

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa T. C.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej w W.

i J. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 22 października 2014 r., sygn. akt I ACa 532/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) przyznaje radcy prawnemu K. T. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powódka zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 22 października 2014 r. naruszenie art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. oraz naruszenie art. 227, 217 § 1 i 3 i art. 224 § 1 w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła nieważnością postępowania oraz oczywistą zasadnością wniesionej skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nieważność postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw zachodzi, według utrwalonego poglądu w judykaturze, tylko wtedy, gdy strona na skutek naruszenia określonych przepisów postępowania przez sąd lub przez przeciwnika w sporze nie mogła brać udziału w istotnej części postępowania. Do stwierdzenia nieważności postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony nie wystarcza zatem samo ustalenie, że doszło do naruszenia określonych przepisów dotyczących udziału strony w postępowaniu, ale konieczne jest jeszcze wykazanie, że wskutek tego naruszenia strona nie mogła brać udziału w istotnej części postępowania. W sprawie taki stan niewątpliwie nie wystąpił.

W sprawie nie jest spełniona także przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy. W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z przepisów powołanych w skardze kasacyjnej powódki.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 102 k.p.c.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu stanowiły przepisy art. 22³ § 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2016.233) oraz § 2 ust. 3, § 6 pkt 7, § 12 ust. 4 oraz § 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490) i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).